

ХАНС КРИСТИАН АНДЕРСЕН

ЩАСТИЕТО МОЖЕ ДА СЕ КРИЕ И В КЛОНЧЕ

Превод от датски: Светослав Минков, —

chitanka.info

Сега ще ви разкажа една история за щастието. Всички ние знаем що е щастие. Едни от нас го виждат постоянно, други — от време на време, трети — само за един ден. Има и такива хора, които са го виждали само веднъж в живота си, но няма човек, който да не знае що е щастие.

Живееше никога един беден човек. В бедност се беше родил, в бедност бе израснал. Но въпреки туй той човек има смелостта да се ожени. Занимаваше се със стругарство и правеше дръжки и пръчки на чадъри. Но от тая работа печелеше толкова малко, че едва свързваше двата края.

— Нямам щастие! — казваше той.

Туй, което разправям тук, не е приказка, а истинска случка. Аз мога дори да назова страната и града, където живееше той човек, но от това, разбира се, моята история нищо не ще спечели.

До къщичката на стругаря имаше градинка, чиято най-хубава украса бяха няколко вишневи дървета с червени, но кисели плодове. В градинката растеше също и една круша, но круши по нея никога не виждаха. И все пак тъкмо в това дърво, в неговите невидими плодове, се криеше и щастието на нашия стругар.

Една нощ в града беснееше страшна буря. Вестниците писаха, че голямата пощенска кола, която пътувала през нощта, била подхваната от вятъра и захвърлена като топка в една яма. Затова не беше чудно, че вятърът откърти и един голям клон от крушата, която растеше в градината на стругаря.

Счупеният клон бе внесен в работилницата и стругарят реши да се пошегува, та направи от него най-напред една голяма круша, после още една по-малка и след това — няколко съвсем мънички.

— Ето че най-после и нашето дърво роди плодове! — каза той, като даде крушите на децата си.

В нашата страна, където често валят дъждове, чадърът е предмет на необходимост. Въпреки туй в къщата на стругаря имаше само един чадър за всички членове на семейството. Ако задухаше много силен вятър, тогава чадърът се обръщаше наопаки. Понякога се и счупваше, но стругарят го поправяше веднага. Досадно беше само това, че копчето, което държеше затворен чадъра, се откопчаваше често.

Един прекрасен ден копчето пак отхвръкна. Стругарят го търси по пода, но напразно. Вместо копчето гой напипа една от ония

мънички крушки, които бе направил за забава на децата си.

— Копчето, изглежда, се е изгубило, но тая играчка сигурно ще го замести.

Речено — сторено. Той провъртя в крушката дупка, вдяна в нея шнурчето и се опита да закачи пръстенчето за самата крушка. За негово учудване се оказа, че крушката държи по-добре шнурчето, отколкото копчето. По-хубава закопчалка не можеше и да се желае.

Когато стругарят изпрати на следната година в столицата нова пратка дръжки за чадъри, той прибави към тях и няколко мънички крушки, като помоли търговците да опитат тоя нов вид закопчалки. Няколко от тях попаднаха в Америка и там скоро се увериха, че крушовидните закопчалки са много по-удобни, отколкото предишните копчета. Поради това търговецът, който ги беше изпратил в Америка, получи писмо да изпраща занапред само чадъри с крушовидни закопчалки.

Оттогава нашият стругар бе затрупан с поръчки. Хиляди мънички крушки правеше той и ги закачваше за чадърите. Работата му се увеличи. Стругът не спираше да се върти. Цялото крушово дърво от градината му се превърна в малки крушки. Но в замяна на това в неговия джоб задрънкаха шилинги и дори талери.

— Моето щастие, изглежда, се е криело в това крушово дърво!
— каза стругарят.

И той реши да си отвори по-голяма работилница и да вземе неколцина чираци и калфи. Сега той не се оплакваше вече от липса на щастие.

— Щастието може да се крие и в едно клонче! — разправяше той след това.

Същото казвам и аз, който разправям тая история.

У нас, в Дания, има една пословица, която гласи: „Сложи в устата си бяло клонче и ще станеш невидим.“

Но такова клонче може да бъде само онова, в което се крие нашето щастие. Аз притежавам също такова клонче и затова мога като нашия стругар да събирам звънко, блестящо злато. Ала моето злато има по-друг блясък и по-друг звън от златото на стругаря. То гори с блясъка на сияещите детски очички, то е лъчезарно като усмивката върху устните на щастливите родители. Децата четат историите, които им разказвам, а в това време аз стоя невидим в стаята до тях, защото в

устата си имам бялото вълшебно клонче. И когато виждам как моите приказки радват малките, тогава повтарям на себе си:

— Да, щастието може да се крие и в едно клонче!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.